

Některá nová zjištění této práce se zdají být důležitá pro interpretaci i vnímání výzdoby interiéru původního románského prostoru. Zcela zásadní se zdá být ztotožnění postavy apsidy, původně považované za sv. Pavla, se sv. Kateřinou. Vytlačení titulárních světců z ikonografie výzdoby, ve spojení s dosud opomíjeným, v Branisově pOplSU zaznamenaným, průchodem spojujícím románskou stavbu přímo s lodí bYvaleho gotického kostela nasvědčuje tomu, že v době vzniku malířské výzdoby nebyl prostor zakřistí, ale soukromou panskou kaplí. Tím by byla ospravedlněna i pro zakřistie netypická bohatost VYzdoby. Provedení maleb je v úzkém vztahu se sakrálním významem daného prostoru. Na nejčestnějším místě, vapside, zaplňují stěny vážné, hieratické přesné figury, vznesených gest i postoju. Archaismus použitých předloh, zejména například v tváři Boha Otce konstruované podle byzantských malířských příruček, je zcela zjevný. Zrovna tak užití v te do be již u nás překonaneho typu větvového kříže s korpusem ukřizovaného. V detailu, zejména u postav andělů nesoucích draperii, lze však již tušit to, co je plně rozvedeno v legendárních cyklech. Ačkoliv motivem stále sakrální, jsou zpracovány ryze světským způsobem, jehož vyvrcholení lze vidět ve zcela profánním znázornění vyjevu písaře a jeho pomocníka. Soukromou donaci by i tento vyjev byl v rámci sakrálního prostoru zcela ospravedlněn, a mohl by být pak vnímán jako doklad pokročilejšího nazírání na osobu umělce i na hodnotu umělecké tvorby.

...